

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 214/09-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. mája 2009 predbežne prerokoval sťažnosť P. O., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 584/00 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. O. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. februára 2009 doručená sťažnosť P. O., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 584/00.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že 13. októbra 2003 podal okresnému súdu dovolanie proti rozhodnutiu Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Co 271/02-43 z 25. júna 2003, ktorého zrušenia sa domáhal z dôvodu jeho „nezákonnosti“. Okresný súd uznesením sp. zn. 8 C 584/00 z 27. augusta 2004 vyzval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov podania a na predloženie plnej moci udelenej právnenému zástupcovi na konanie pred dovolacím súdom. Sťažovateľ na túto výzvu reagoval 28. októbra 2004 a predložil okresnému súdu plnú moc udelenú advokátovi na zastupovanie v dovolacom konaní. Od tohto momentu sa podľa tvrdenia sťažovateľa s jeho vecou „nič nerobí“. Preto sa domnieva, že v jeho veci dochádza k porušovaniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to nielen v konaní o dovolaní, ale aj v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 8 C 584/00 ako celku.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie svojím nálezom vyslovil, že okresný súd postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 584/00 porušil jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 2 000 € a úhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom. Zároveň požiadal ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu v konaní o jeho sťažnosti.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanovených zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 584/00, najmä v súvislosti s vybavovaním jeho podania – dovolania proti rozsudku krajského súdu č. k. 4 Co 271/02-43 z 25. júna 2003, ktoré bolo druhostupňovým rozhodnutím vo veci samej a ktorým krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 8 C 584/00-19 z 24. januára 2002. Týmto rozsudkom okresný súd zamietol návrh sťažovateľa na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom súdov.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 218/06).

Podľa zistenia ústavného súdu o dovolaní sťažovateľa rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 4 Cdo 19/2005 z 28. februára 2005, ktorým dovolanie ako neprípustné odmietol. Uvedené rozhodnutie bolo doručené právnomu zástupcovi sťažovateľa JUDr. V. P. 22. marca 2005 a toho istého dňa toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť.

Vzhľadom na preukázateľné doručenie rozhodnutia najvyššieho súdu právnomu zástupcovi sťažovateľa ústavný nemal dôvod spochybňovať skutočnosť, že predmetné rozhodnutie bolo zákonným spôsobom oznámené aj sťažovateľovi práve prostredníctvom jeho právneho zástupcu.

S prihliadnutím na právoplatné skončenia napadnutých konaní, t. j. konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 8 C 584/00 (v roku 2003), ako aj dovolacieho konania vedeného najvyšším súdom pod sp. zn. 4 Cdo 19/2005 (22. marca 2005) a s prihliadnutím na deň doručenia sťažnosti ústavnému súdu (t. j. 13. február 2009), je potrebné konštatovať, že lehota ustanovená zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom sťažovateľovi uplynula skôr, než podal túto sťažnosť.

Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa odmietol ako oneskorene podanú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia a náhrady trov právneho zastúpenia je viazané na vyslovenie porušenia základného práva alebo slobody, bolo bez právneho významu rozhodovať o tejto časti návrhu.

Z toho istého dôvodu bolo právne irelevantné rozhodovať o žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2009